

fit jeg sagte: „Kjære Harriet!“, før Ulykkelig med Rosen igjen foer løs paa os, idet han til Canarifuglen udtrykte sin jublende Glæde over i hende at gjenfinde sin Kjæreste fra for tyve Aar siden. Hans Nærværelse forundrede mig slet ikke mere, men derimod, at hun, der hidtil kun havde tvivlet og engang imellem hoppet paa en yndig Maade, nu med en vredladet Stemme erklærede, at hun vel ikke var ganske ung, men dog aldrig havde været saadan en gammel Karls Kjæreste, og min Forbauselse steg til Rædsel, da hun i Stridens Hede, for at kunne tale bedre, løftede lidt paa sin Mæste og viste mig — min Tantes Ansigt. Det var et koldt Styrtetab! Væser! Har Du nogenstunde taget et koldt Styrtetab, naar Du var rigtig varm? Det føler! Men prøv paa at lade en Canarifugl demastere sig og vise et rynket, halvtresindstyveaarigt Ansigt istedetfor et friskt, attenaarigt — det især!

Jeg skal ikke døvele ved, hvorledes Tante nu læbte af med mig, paastod, at jeg skulde finde de Andre — finde tre Menneſter mellem totusinde — hvordan jeg blev truffet ind for at see „Korsfarerne“, men ikke fik dem seet, fordi nogle Bøtter efter Opjording af Djævelen med Rosen sloge Kreds om os, for at jeg, som han sagde, ikke skulde faae Træk, hvorledes jeg endelig blev halet ned for at skaffe Tante Noget at spise, og der først sagde: „Skilpadder, Dpvarter!“ og fik Svaret „Strag“, derpaa raabte det, og saa brølte det, og modtog samme Svar, indtil jeg endelig efter en halv Times Forløb fik at vide, at der paa denne Side kun serveredes med koldt Kjøkken. Da vi endeligt naaede den rigtige Side, fæde de Andre ganske roligt der, og min Tætte samlede lystigt et Glas paa min Sundhed.]

Nu syntes dog Lykken at ville smile til mig, thi min Cousine undgik øiensynligt Bøtter Carl og henvendte sig alene til mig og nogle af mine Venner, der vare komne til. Jeg saae tilfaldt op for rigtigt at nyde hans Medslagenhed, da han i det Samme boiede sig ned og hvævede til Harriet: „Hvor min lille Cousine spiller sin Rolle konsekvent i Aften; Du er saa antik, at Du kun lader din Triumphvoagn trække af Dger!“ — Jeg forstod meget godt Hentydningen og vilde lige til at knuse ham med en velanbragt Vittighed, og bede Harriet, om jeg maatte tale med hende, da den Ulykke ramte mig, der afgjorde min Skjæbne. Jeg har af Naturen, som alle floge Folk, en temmelig lang Næse. Da den maaskee en Smule overstrider Skjæbnesgrændsen, er den mit æmmeſte Punkt, og enhver Hentydning til den gjør mig rasende. Nu saae jeg pludseligt foran mig tre Mænd med afstjelige, eftergjorte, lange Næser, og til al Ulykke fik den ene Die paa mig. „Nei, den Næse er deilig,“ udbød han. „Den er endnu bedre end min,“ raabte den Anden. „Naa jeg spørge, hos hvem De har faaet den gjort?“ spurgte den Tredie, idet han sølte paa den. I mit Næseri kaldte jeg dem alle Tre nogle „gediegne Lømler“, men det gjorde kun Ondt værre. Overalt forfulgte de mig. Forgivevs flygtede jeg ind mellem Skoldmøer og Dominoer, mellem Riddere og Munkte, de fulgte med, i Pergolaen forestillede de mig for Folk, i Salen dansede de med mig og i Forsalen traf de mig hen til Pillerne for at vise mig Mænd, der vare tegnede med lange Næser, og da jeg saa tilfaldt klagede til et Comitémedlem og paa hans Spørgsmaal, hvad der da var i Veien, svarede, at det var min Næse, som . . . , saa udbød han ganske gnavent: „Men, Herregud, saa tag den heller af!“ — Det var for galt. Jeg sank først fortvilet ned paa en Bænk, og foer derpaa affed som en Pil, medens de Tre holdt sig i Rækværket og loe, saa de ikke kunde forfølge mig mere.

Først Kloften to traf jeg igjen de Andre, siddende i Bazargangen. Jeg var saa ødelagt, at jeg efter en haard indre Kamp besluttede at opstætte mit Frieri til en anden Gang — det var egentlig ret fornuftigt — da Dnkel raabte mig imøde: „Naa, Ferdinand, Du kommer lige tidsnok til at drikke de Forlovedes Staal, Bøtter Carls og Harriets! Ja egentlig kommer Du da for seent, for vi have lige tømt vor Glas.“ — „Na, Bøtter er nok slet,“ udbød Carl; „ved en saadan Leilighed tracterer han gjerne med Champagne.“ — Nei, Pine Død om jeg gjør! tænkte jeg. — „Nu kan Du jo betale dit Beddemaal,“ vedblev han; „den af os, der blev sidst forlovet, skulde jo give Champagne.“ — Naa, det manglede blot! — Arrig vendte jeg mig til Dpvarteren: „En halv Glas Champagne og ti Glas.“ Det var saamænd nok til at drikke saadan en Skaal i, især paa et saa dyrt Sted. Dpvarteren saae forundret paa mig. „Naa, hører De ikke,“ raabte Carl, „en halv Glas Champagne til hver. Saa rundhaandet troede jeg saamænd ikke Du vilde have været!“ Og jeg maatte sjenke Champagne, og jeg maatte drikke Champagne, og jeg maatte betale Champagne — men jeg morede mig egentlig ikke efter Kloften to.

Deres ærbødige
Ferdinand.

Souvenir du Carnaval.

Fader vil nødigt, det koster saa meget — Efterat Gieſe lykkeligt har bragt Kofferne i Orden, bliver desto værre de leiede Stovlers Sneverhed en Hindring i at opnaae den fulde

tilsigtede Virkning — Fader har maattet give efter for Moders og Datters forenede Bønner — Glæden er ikke ublandt; Mad er efterspurgt og Dpvarterne livlige, men Gjesterne tryktede; ubehændige Stovlehaale true Kjølerne med Ødelæggelse, og deilige Balskyrier tumle deres Baaben paa en livsfarlig Maade — Operaen gaar med Glands over Scenen og „la Masacrata“ vækker almindelig Medfølelse — Tiden er meget over Midnat og falder noget lang for Modrene, der i majestætisk Ro throner paa Amphitheatret, som Samærker for deres Døtre, der tumle sig i de Dandsendes vilde Strøm — Meget mod sin Willie bortføres Datteren Kloften fem, medens Faderen dækker Retraiten — og Tilbederen staar ene tilbage og drømmer — Tilfaldt tage Gjesterne hjem, fulgte af den nærgaaende Ungdom, hvilke Morgentimen falder i Skole.

Skizzer fra Finland.

(Af Vilh. Thomsen.)

VI. Folk og Land.

(Fortjat.)

Naar man kommer nordfor Tammerfors, kan man sige, at man er oppe i „odemarken“; her opholdt jeg mig især i Sognene Nuovesi og Keuru, nærmest fordi det finste Sprog efter den almindelige Mening her tales reneſt. Over „Näsi-järvis dunkla våg“ kom vi paa et lille Dampskib til det førstnævnte Sogn. Til dette Mærkværdighed herer den nette Bondeggaard Ritoniemi, hvor J. L. Runeberg i sin Ungdom tilbragte et Par Aar som Huuslærer hos den daværende Eier, en Capitain Enehjelm. En mægtig Birk, der her strækker sine store Grene langt ud over Landeveien, benævnes endnu, som et Minde derom, „Runebergs Birk“; den pleiede Digteren altid fortrinsviis at falde sin, og under dens Krone har han vistnok forfattet adskillige af sine Digte. Det var rimeligviis just under Opholdet i disse Egne, der have været Stuepladsen for flere af Begivenhederne i Krigen 1808—9, og hvor der da endnu levede mange Veteraner fra denne, at han fik den første Idee til sin Hæns Stål, ligesom han ogsaa har henlagt flere af sine andre Digte f. Ex. „Elgskytterne“ til Näsi-järvis Omgivelser.

Fra Nuovesi til det nordlige Naboſogn Keuru gaar der ingen directe Landevei, og naar man ikke vil gjøre en Omvei paa en Snees Mil, maa man derfor rejse i aaben Baad; fra den ene Kirke til den anden bliver der paa denne Maade omtrent ni Mil. Sjær paa Grund af uheldigt Veir, der nødte os til at tage ind paa flere Steder, brugte vi næsten tre Dage til denne meget smukke, men ogsaa besværlige Tour. Paa den ene Dag passerede vi saaledes fire Bøsser. Ved den første af disse maa man slæbe Baaden et godt Stykke over Land udenom dem; ved de to Andre kan man lade sig nøie med selv at stige i Land og ved Hjælp af et Toug trække Baaden op gennem Strømmen. Ved den fjerde, et prægtigt og næsten lodret Fald, Mänttä, overnattede vi og fortsatte derpaa Reisen i en anden Baad.

Den første By, vi efter et Ophold i Keuru kom til, var Jyväskylä, en lille og endnu ny Stad ved Jyväskjärvi, en Vig af den store Päijäne. Den bestaar mest af og for sine mange Skoler, der næsten alle ere reent eller oerveiende finste. Herfra til den næste By, Kuopio, er der 28 Mil, unegteligt en ganske net Afstand i Sammenligning med vore Forhold. Paa Veien dertil opholdt vi os især i Nautalampi Sogn, et af de interessanteste i hele Landet. Det ligger just paa Grændsen af Tavastland og Savolaks, lige i Hjertet af Finland; ikke langt fra Kirken er der et Hjør, Kälpinmäki, hvorfra man har en meget vidstrakt Udsigt, og som, idetmindste der paa Stedet, anses for Landets Midtpunkt. Dette Sogn har været Hjemstedet for nogle af de bedste Folkedigtere, navnlig den mærkeligste af dem alle, Paavo Korhonen, af hvis Digte en Samling efter hans Død er udgivet af C. Lemmrot. Jeg besøgte en Anden ved Navn Pentti Lyytinen, Gjestgiver i Toholaks, en gammel og udlevet Mand paa 85 Aar; ved Afskeden forærede han mig til en Gindring et egenhændigt skrevet Exemplar af et af sine Digte.

Kuopio ligger paa en i den store og holmrige Sø, Kälavesi, udflydende Hals, omgivet af flodbevogede Høidefjærg. Lidt udenfor Byen findes den 500 Fod høie Pujobakke, et af de for Naturfjønighed berømteste Punkter i Finland; fra dens Top har man en overordentlig vid Udsigt over et Landskab, der forener alt det Smukkeste ved den finste Natur. Vi vare nu omtrent under den 63de Bredegrad, og da det allerede begyndte at lide mod Høsten, maatte jeg herfra atter vende mig mod Syd. Ved en sammenhængende Række af Søer og Canaler, der kunne befares endog af temmelig store Skibe, staar Kuopio i Forbindelse med Havet. Følge vi nu dette Farvand paa et af de Dampskibe, der gaar mellem Kuopio og Wiborg, komme vi efter omtrent fjorten Timers Seilads til den lille By Nyttö, hvis største Mærkværdighed er de endnu vel vedligeholdte Ruiner af et gammelt Slot (Olufsborg, finsk Savonlinna), anlagt 1475 af den tidligere nævnte Erik Agelsson Thott. Nogle Mil sydøst herfor ligger det Sted, man i Almindelighed anser for at være det smuk-

keſte i Finland, Pungaharju. Det er en høist mærkværdig Naturformation, nemlig en Vas af omtrent en Mills Længde og paa mange Punkter saa smal, at der netop kan blive Plads til Veien, som snøer sig langs dens Ryg; Strøerne ere bevogede med oprenset Skov, hvorigjennem man paa begge Sider seer den dybe og klare Sø, der ofte danner de vidunderligste Bugter. En Tour derover i smukt Veir er noget ubestribelig Skjøn.

Den sydligste af det ovenfor omtalte lange System af Søer er Saima, den største i hele Landet; naar man staar ved dens Bred og seer ud over det store blaae Vand med de høitoppede Bølger og de mangfoldige skovklædte Smaaøer, skulde man troe, at det var Havet. Saimas Afløb til Ladoga er den brede bugtede Vuoksen. Da Saima ligger omtrent 250 Fod over Havet, er denne naturligtviis meget strid og opfyldt af Bøsser, Høndt den iøvrigt for nogle Aar siden er bleven sanket. En af Bøsserne er Imatra, det berømteste Vandfald i Finland og i Henseende til Vandmassen et af de mægtigste i Europa. Strømmen, der ovenfor er omtrent 1000 Fod bred, presses her pludseligt ind mellem steile Klippevægge til en Brede af kun 140 Fod, og gennem denne Hende styrter Vandet med et Fald af omtrent 110 Fod, der dog er fordelt paa en temmelig lang Strækning og med en Bart saa rivende som en Pil, saa at Skummet sprøites mange Favn i Veiret og Drønet skal kunne høres i en Mills Afstand; naar man staar lige derved, er det som om Klippen rystede under Fødderne. Vældige Steenmasser, der ligge opfaste paa Siderne, i Forbindelse med dybe, ligesom dretede Huller i Klippen, vidne endnu om det forfærdelige Gjennembrud, der engang i Fortiden maa have fundet Sted her. Rundt omkring findes ogsaa mindre Stene, de saakaldte „Imatrafene“, som af Vandet ere sletne i allehaande besynderlige Former og som Almuen pleier at falbyde til de Rejsende. Dette Sted besøges meget, ogsaa af Udlændinge, især rige Ruslere og lægeffende Engellmænd, hvorfor der er anlagt et Hotel lige ved Faldet, tilvenstre for vort Billede. Skjøndt naturligtviis ingen Afbildning er istand til at gjengive dette hele rædselsfuldt storartede Skue, haaber jeg dog, at Læseren efter Billedet vil kunne gjøre sig en lille Forestilling om, hvorledes det omtrent seer ud. Af Vuoksens øvrige Bøsser er den smukkeste Kyrd, en Millsvei nedenfor Imatra.

Da Vuoksen som en Følge af disse mange Bøsser naturligtviis kun paa kortere Strækninger er seilbar, er Saima sat i Forbindelse med Havet gennem den store Saimacanal, det største Arbejde af den Art i Finland. Den begynder i Nærheden af Byen Villmanstrand ved Lauritsala — hvor jeg uventet havde den Glæde at træffe en Landsmandinde i Vertinden paa „Saima-Hotel“, Fru Struoe — og gaar derfra til Wiborg. Seiladsen er paa mange Steder meget smuk, men bliver i Længden noget trættende, da man passerer omtrent fyrretyve Sluser.

Wiborg er en ganske betydelig Handelsstad og tillige en ret interessant gammel By, der for endel bestaar af ordenlige op til hjerandredede Huse af Steen og paa mere end een Etage. Den mærkeligste Bygning er det nogenlunde vel bevarede gamle Slot, der ofte har spillet en Rolle i Historien. Som bekjendt blev omtrent det nuværende Wiborgs Ven eller „Gamle Finland“, som man endnu kalder det, allerede i Fredslutningerne i Nyttad og Åbo (1721 og 1743) afstaaet til Rusland og først i 1811 atter forenet med det øvrige Finland. Dette havde blandt Andet den Virkning, at Tydsk, Ruslands daværende Dannelsesprog navnlig for Protestanternes Bedkommende, snart kom til at indtage en lignende Stilling der som Svensk i Resten af Landet, ligesom ogsaa Russisk fik endel Indpas. I den senere Tid er Tydsk vel blevet trængt meget tilbage, men desuagtet kunne de fleste indfødte Wiborgensere endnu mere eller mindre alle tre Sprog: Finsk, Svensk, Tydsk og Russisk. Her naaer den tidligere berørte Sprogforvirring sit Toppunkt, saa at man endog i Selskaber ofte kan høre Conversation paa alle disse Sprog paa eengang, og baade Herrer og Damer kunne med største Letthed gaar over fra det ene til det andet.

Fra Wiborg forlod jeg Finland, dog saaledes, at jeg senere lagde Hjemveien over nogle af Kyststæderne. Der kunde naturligtviis endnu have været meget at fortælle om min Reise omkring i Landet; men det forbigaer jeg for ikke at trætte Læserne altfor meget; jeg beder dem blot endnu at følge mig paa en lille Udflugt mod Vest, som jeg gjorde, inden jeg kom til Wiborg.

Kong Ludvig I af Bayerns Jordføstelse.

Kong Ludvig I af Bayern var vel længe før sin Død steget ned fra Thronen og havde fortaget den jordfiste Størhed for at leve som Privatmand; men da Dødens Lee meiede ham ned og i Birkeligheden gjorde ham lige med den Ringeste af hans Underfaatter, bragtes al den kongelige Pragt og Stads atter for Dagen, for at omgive hans afstjælede Sten.

Fra Nizza fortes hans jordfiste Levninger til München, hvor hans Riste foreløbigen henfattes i Slotskapellet. Man-